Чи бачив хто слов'янську дівчину?
Чи чув коли, як річ вона веде,
Жартуючи в веселую годину?
Або тоді, як сонечко зайде
І темрява почне томити очі,
Чи лучилось чувать пісні дівочі
І дослухатись, як вони,
Так дуже, дуже жалібні,
Чарують Слов'янськ ввесь од краю і до краю,
Широко ллються там по горах, по садках,
А потім високо у небі затихають,
Чудесні, гарнії пісні. В яких містах
Я не бував! Од моря і до моря,
Блукаючи, пройшов я світ.
Чого не бачив я? А більше горя...
Зате ж лучалось скільки літ
На стороні чувають пісні чужії,
У горах, на морі і ніччю в тихім сні!
Бувало — і від них серденько дуже ниє;
Та все не те, що слов'янські пісні! —
Пісні козацькії і думки дідівськії!
Не раз чував я вас на березі Дніпра;
Тоді співали вас дівчата молодії...
Давним-давно минулась та пора;
Но ви урізались так глибоко у серце,
Що здумаю про вас — і вернуться, як вперше,
Ті радості святі, які давно вплили,
В яких кохатися злі люди не дали...
Коли ж почути вас лучиться,
То так душа моя від смути розболиться
І горечком наллється через край.
Що всерці радості тоді хоч не питай.
Кому не милі пісні на Вкраїні?
Далеко небо од землі;

А дальше — ті козацькії пісні
Пісень слов'янської дівчини!